

4969 3. Marts 1897: 1. Beh. af Statsren. Bet. o. Statsregnsf. f. 1882—83. 4970

af disse meget hyppige Overskriftelser paa mere end det bevilgede Beløb. Der var paa denne Konto bevilget 10,000 Kr., men Udgiften beløb sig til 27,249 Kr. Man har altsaa udgivet 17,000 Kr. mere end bevilget. Det er til Kunstanstalter, Samlinger og lignende. Endnu interessanter er den Sag, som staar omtalt under Punkt 11. Det er den bekendte Amtmandsbolig paa Færøerne. Der havde været et Forslag om at bygge en Amtmandsbolig paa Færøerne, og Overslaget lød paa 37,000 Kr. Man fandt, at en Amtmandsbolig ikke behøvede at være saa dyr, og Ministeriet lød da udarbejde et andet Forslag, og efter dette blev der bevilget en Sum paa lidt over 27,000 Kr. Saa byggede man, og Ministeriet hørte ikke noget til, hvad Amtmanden gjorde, og Rigsdagen hørte ikke noget til, hvad Ministeriet gjorde, førend Resultatet var blevet en Udgift af 58,000 Kr.; man havde ikke villet bevilge 37,000 Kr., fordi det var for dyrt, og saa overstred man de bevilgede 27,000 Kr., saa at det hele kom til at koste 58,000 Kr. Grunden til, at Overskriftelsen kom frem, tør jeg ikke komme ind paa, det hører netop til de faktiske Omstændigheder, som ikke forelige nu. Noget kan jeg dog omtale. Der var f. Eks. det, at Amtmanden fandt den Spisestue, der var bestemt til ham, for lille, og saa lød han bygge en større, thi, sagde han, det var behageligt, naar Lagtinget aabnedes at kunne have alle Lagtingets Medlemmer i sin Spisestue. Amtmanden fandt ligeledes, at hans Kontor blev for lille, og saa lød han det, uden at Ministeriet fik det at vide, bygge større. Paa andre Punkter er Amtmanden ustyldig, der har Amtmanden og Ministeriet i Forening truffet Forandringer i den Plan, hvorefter Ministeriet var blevet enig med Rigsdagen, uden at finde Lejlighed til at meddele Rigsdagen noget om dette. Som sagt, jeg skal ikke fortabe mig i Enkeltheder angaaende Amtmandsboligen deroppe, jeg skal blot fremhæve det som et af de Punkter, hvor man, enten man betragter det bevilgede som kalkulatorisk eller ej, tillader sig Overskriftelser med langt større Beløb end de bevilgede. Punkt 12 og de dermed i Forbindelse staaende 14, 15 og 16 angaa Udgiftsposter, der ganske egenmægtig ere afholdte af vedkommende Ministerium. De ere ind-

ledelede uden Bevillingsmagtens Samtykke og fortsatte trods Bevillingsmagtens Nægtelse. Der kommer et lignende Tilfælde paa det næste Statsregnskab. Man havde sluttet Afkord med Krupp endvidere om Whiteheadste Torpeder og om forskellige Udgiftsposter, som vare optagne paa Finanslovsforslaget 1881—82, og disse ere ganske rigtig, som det ærede Mindretal bemærker, bevilgede af begge Ting. Finanslovsforslaget blev imidlertid ikke vedtaget. Nu vil jeg tillade mig til en Forandring at henlede det ærede Mindretals Opmærksomhed paa Værdien af faktiske Omstændigheder, thi faktiske Omstændigheder kunne være af den Natur, at under Forudsætning af, at Finansloven som Helhed bliver godkendt af Bevillingsmyndigheden, gaar man med til at bevilge enkelte Poster, man ikke paa nogen Maade vilde bevilge, hvis man ikke fik en Finanslov med det Breg, af den Karakter, man ønskede den skulde have. Det ærede Mindretal vil indrømme mig, at saadanne faktiske Forhold kunne være til Stede, og dette, at jaavel Folketinget som Lands-tinget havde vedtaget disse Punkter, naar senere et af Tingene forkaster Loven, rummer virkelig ikke nogen som helst Tilladelse for Ministeriet til at afholde Udgifter og slutte Afkorder, som vare flere Aar, og saa, naaget Udgiftsposten senere bliver forkastet af Folketinget, alligevel afholde Udgiften. De øvrige Punkter har jeg allerede omtalt under de foregaaende Klasser, og jeg skal derfor for dette Statsregnskabs Vedkommende indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa en Korrespondance, som er fort mellem Formanden og det høje Udenrigsministerium, og som findes som Bilag. De erindre, at jeg omtalte for et Øjeblik siden dette Tilfælde med en Assistent, som vedblev at oppebære Legationssekretærens Gage, fordi denne Legationssekretær skulde vente paa at blive Fuldmægtig. Nu var der fra en enkelt Side i Udvalget fremkommet Antydning af, at det kunde være, man kunde undlade at optage denne Indstilling, men hvis det var noget, der tildrog sig hyppigere, vilde vedkommende Medlem ogsaa være betænkelig derved. For at saa dette at vide, spurgte Formanden Udenrigsministeriet, om noget lignende senere er indtruffet, og da i hvilket Omfang. Saa svarede Ministeriet ved at meddele „at Mini-